

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 20 (46)

Субота, 25 травня 1968 року

Ціна 2 коп.

П'ЯТИДЕНКА І ДОЗВІЛЛЯ

Вже майже п'ять місяців підприємства, організації і заклади культури Українського товариства глухих працюють за новим режимом роботи — п'ятиденкою з двома вихідними днями.

Перехід на робочий п'ятиденний тиждень зробив більш ефективним не тільки працю, але й відпочинок радянських людей. У кожного стало більше часу для культурного, здорового дозвілля, навчання, виховання дітей.

В цих умовах велике навантаження лягає на будинки культури і клуби в суботу і неділю, що вимагає від закладів культури докорінно перебудувати свою роботу.

Президія Центрального правління УТОГ нещодавно обговорила питання, пов'язані з роботою будинків культури, клубів і червоних кутків в умовах п'ятиденного робочого тижня.

Культурні заклади нашого Товариства нагромадили певний досвід під час підготовки до святкування 50-річчя Великої Жовтня. Глибшими, цікавішими, багатобічними стали форми культурно-масової роботи. Суботні і недільні мімічні читання, університети для батьків, екскурсії, культпоходи, колективні туристські подорожі —

ці та інші заходи підвищують світогляд членів УТОГ. Змістовно заповнюють два вихідних днів в деяких закладах культури глухих Закарпатської, Одеської, Луганської та інших областей.

Але, на жаль, ще не все зроблено для того, щоб у будинках культури і клубах викоринити одноманітність, повторюваність програм, максимально наситити їх цікавими заходами, що відповідають запиту трудящих. Є ще багато недоліків у проведенні культурно-виховної роботи в гуртожитках УВП. Особливо це стосується таких підприємств, як Дніпропетровське, Луганське-1, Одеське-1, Ровенське, Київське досвідне та інші. Саме тут бувають випадки пияцтва, непристойні вчинки.

Недоліків у культурно-масовій і виховній роботі в закладах культури та гуртожитках можна було б позбутися, якби обласні відділи і керівники учбово-виробничих підприємств постійно займалися цією важливою справою. Досить сказати, що такі обласні відділи, як Волинський, Житомирський, Запорізький, Івано-Франківський, Кримський, ще навіть не заслухали питання роботи клубів в умовах п'ятиденки.

Труidівники учбово-виробни-

чих підприємств, члени компактих груп державних підприємств, колгоспів і радгоспів взяли на себе підвищені зобов'язання, щоб достроково виконати п'ятирічку і гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Велику роль у виконанні взятих зобов'язань покликані відігравати культурно-освітні заклади. Треба в усіх будинках культури, клубах і червоних кутках популяризувати хід соціалістичного змагання, використовуючи для цього різноманітні форми масової роботи. Забезпечити організацію змістовного культурного дозвілля трудящих глухих, особливо у суботні і недільні дні, влаштовуючи концерти художньої самодіяльності, виступи агіткультбригад, вечори-зустрічі з цікавими людьми, демонстрування кінофільмів, культпоходи, туристські подорожі тощо.

Ініціатива, невтомність, творчий вогник — рушій культурно-масової роботи. Ці якості треба набувати працівникам наших закладів культури, щоб до кінця вирішити важливу проблему робочої п'ятиденки: трудящим у їх вільний час — культурне, здорове дозвілля, нові знання, хороший настрій.

П'ятирічку — достроково!

Кращі виробничники, ударники комуністичної праці Сумського учбово-виробничого підприємства змагаються за дострокове виконання виробничих завдань.

На фото (зліва направо): А. Пистунова, Г. Михайленко і Н. Степанець під час обідньої перерви діляться своїми думками.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СУРДОТЕХНІКУ — ШКОЛАМ

Колектив Проектно-конструкторського бюро УТОГ, поряд з роботами по наданню технічної допомоги підприємствам УТОГ у розробці та впровадженні у виробництво нових видів виробів, займається розробленням спеціальних приладів для покращання побуту, навчання і трудової діяльності глухих.

Створена на початку 1968 року при відділі виробів ПКБ лабораторія сурдотехніки провела в цьому напрямку певну роботу. Зокрема, перед лабораторією було поставлено завдання — допомогти сурдопедагогам у навчанні дітей до-

шкільного та шкільного віку в школах для туговухих дітей, полегшити догляд за немовлятами в сім'ях глухих, скласти на всі розробки технічну документацію і запровадити у виробництво дослідні зразки приладів.

Включившись у боротьбу за звання колективу комуністичної праці, працівники лабораторії виготовили макет однакального підсилювача колективного користування для шкіл туговухих дітей, розробили та зібрали побутовий прилад «приставку-сигналізатор». Випробування макетів показало,

що конструктори, які приклали багато зусиль і знань для створення приладів сурдотехніки, стоять на правильному шляху.

Працівники ПКБ постійно підтримують контакт з сурдопедагогами шкіл-інтернатів для туговухих дітей, консультуються у спеціалістів-дефектологів. Все це конче потрібно для нових розробок приладів сурдотехніки.

І. ДРЮК.
Начальник відділу ПКБ
УТОГ.

В. Черняк працює токарем на Полтавському УВП-2 з 1966 року. Виконуючи систематично норми виробітку на 150 процентів, він завоював звання ударника комуністичної праці.

26 травня — День хіміка

ПРОДУКЦІЮ ДАВАТИ ТІЛЬКИ ЯКІСНУ

Завтра працівники хімічної промисловості третій раз відзначатимуть День хіміка.

За роки Радянської влади хімічна промисловість країни невідомо зросла, оснастилась найновішою технікою, створила нові галузі.

Хімічна промисловість України, створена за роки п'ятирічок, і особливо за післявоєнний період, значно розширила свої виробничі потужності. Провідними галузями хімічної промисловості республіки є азотна, гірничохімічна, содова, фосфорні добрив, штучного і синтетичного волокна, полімерних матеріалів та інші. Лише за 1956—1965 роки в хімічній промисловості України вкладено 118 мільйонів карбованців.

На Україні збудовано десятки великих хімічних підприємств і комбінатів. Дніпропетровський шинний, Запорізький завод кремнійорганічних полімерів, Київський комбінат штучного і синтетичного волокна, Роздольський гірничохімічний комбінат, працюють Чернігівський і Черкаський заводи хімічних волокон, хімічні комбінати Донецька, Лисичанська, Харкова, Слов'янська та інших міст України.

В нашій республіці діють десятки науково-дослідних інститутів, які займаються впровадженням у виробництво нових досягнень хімічної науки. Разом з усіма трудівниками нашої країни День хіміка відзначають колективи Львівського УВП-2, Одеського УВП-3, Стрийського УВП, Київського дослідного підприємства. На цих підприємствах виготовля-

ється продукція із хімічної сировини.

Із поліхлорвінілової плівки на Одеському УВП-3 виготовляються кольорові скатертини, плащі і накидки для жінок і дітей. Труidівники Львівського УВП-2 з цієї ж сировини крім скатертин виготовляють мішечки для потреб харчової промисловості і торгівлі. Тут же із капрону виготовляють хустки, стрічки та інші вироби. Робітники Стрийського УВП виробляють гумові чоботи, а Київського дослідного підприємства — пластмасові вироби.

Колективи цих учбово-виробничих підприємств, відзначаючи День хіміка, ще ширше розгортають соціалістичне змагання в цехах і бригадах за дострокове виконання завдань п'ятирічки.

ЗАВДАННЯ ВИКОНАЄМО

Успішно виконують соціалістичні зобов'язання третього року п'ятирічки трудівники Ждановського УВП. Виробничі завдання чотирьох місяців перевиконано. Правда, по такому важливому показнику, як додержання статутної норми глухих на підприємстві, у нас є недоліки.

В боротьбі за виконання виробничих завдань авангардну роль в цехах і бригадах здійснюють ударники комуністичної праці. Першим на УВП звання бригади комуністичної праці завоював колектив пакувальників, в якому працюють найстаріші члени УТОГ, активні учасники громадського життя А. Крайнікова, М. Макеєва, З. Скуридіна, Х. Марченко. По 10—15 років працюють вони на підприємстві і постійно виконують завдання на 130—150

процентів. Цю бригаду комуністичної праці нагороджено червоним вимпелом Донецького обласного відділу УТОГ і згадано на Дошці пошани.

Колектив Ждановського УВП приділяє багато уваги розширенню виробничих площ, механізації виробничих процесів, впровадженню нової техніки, поліпшенню якості продукції. Ведуться роботи по будівництву робітничої їдальні, ремонту побутових приміщень, озелененню території підприємства.

Труidівники УВП не пошкоднують сил для того, щоб достроково виконати завдання п'ятирічки і гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Л. ЗИКЕЄВА.
Заступник директора Ждановського УВП.

У застрільників нового, передового методу. Колектив Івано-Франківського УВП першим серед підприємств системи УТОГ організував роботу по почину саратовців — виготовляти і здавати продукцію без дефектів, з першого пред'явлення. На фото: загальний вигляд конвейєра швейного цеху Івано-Франківського УВП.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В УКРАЇНСЬКОМУ ТОВАРИСТВІ ГЛУХИХ

БІЛЬШЕ УВАГИ РОБОТІ З КАДРАМИ

В Донецьку закінчила роботу обласна конференція УТОГ. Із звітною доповіддю про роботу обласного відділу УТОГ виступив М. В. Калиниченко. І в доповіді, і у виступах делегатів значне місце відводилося питанням організації виробництва, виконання соціалістичних зобов'язань колективами учбово-виробничих підприємств, капітального будівництва, внутрішнього контролю, роботі з кадрами і масово-політичній роботі.

Зокрема, вказувалося на недостатню роботу з кадрами і слабку організацію культурно-масової роботи в Докучаєвському, Торецькому та Горлівському відділах УТОГ.

В обговоренні звітної доповіді взяло участь 16 делегатів.

На конференції обрано новий склад правління і ревізійної комісії обласного відділу та делегатів на VIII з'їзд УТОГ.

Головою обласного відділу УТОГ обрано М. В. Калиниченка.

Відбулась обласна конференція членів УТОГ у Івано-Франківську. Із звітною доповіддю виступила голова обласного відділу Р. П. Чухонцева. Центральне місце у доповіді і виступах делегатів зайняли питання виробництва в зв'язку з новими методами планування і економічного стимулювання, підвищення продуктивності праці і поліпшення якості продукції, капітального і житлового будівництва, культурно-масової і виховної роботи серед членів УТОГ.

В обговоренні доповіді взяли участь 14 делегатів.

Обрано новий склад правління і ревізійної комісії, а також делегатів на VIII з'їзд УТОГ. Головою обласного відділу УТОГ обрано Р. П. Чухонцеву.

З історії Товариства глухих України

На початку березня 1938 року в столиці Радянської України відбувся перший з'їзд глухонімих республіки. На з'їзд прибуло 79 делегатів.

Українському з'їзду глухонімих передувала велика організаційна і роз'яснювальна робота. Скрізь відбулися обласні конференції членів Товариства, які підбили підсумки своєї діяльності, вибрали гідних представників на всеукраїнський форум глухонімих.

Обласні конференції проходили бурхливо, на високому рівні критики і самокритики. Не лише тому, безперечно, що це були перші конференції і мав відбутися республіканський з'їзд. Глухонімі всім серцем зрозуміли силу колективу, організованої праці, силу об'єднання одиноким і широко бажали, щоб створювана організація йшла в ногу з часом, уважно ставилась до запитів людей, невпинно удосконалювала форми і методи праці, не мирилася з недоліками.

Країна переживала хвилюючий період у своєму бурхливому розвитку. Ленінська партія впевнено вела радянський народ до соціалізму. Надзвичайним VIII з'їздом Рад було прийнято Конституцію СРСР. Цей документ вперше в історії людства законодавчо закріпив перемогу соціалістичного ладу. У новій Конституції — самій демократичній у світі — були закріплені основи суспільного і державного ладу СРСР, основні права і обов'язки громадян.

Волею ленінської партії, героїчними зусиллями народу в нашій країні було створено соціалістичне суспільство, вільне від експлуатації людини людиною і національного пригнічення. Соціалізм породив нові рушійні сили суспільного розвитку: ідейно-політичну єдність робітників, селян та інтелігенції, братерську дружбу народів, радянський патріотизм.

Нова Конституція — Конституція всенародного щастя і розквіту всіх творчих сил країни соціалізму — викликала мо-

ПЕРШИЙ З'ЇЗД—

гутне піднесення трудової й політичної активності мас.

Разом з усім народом любові Батьківщини цим величезним піднесенням були охоплені і трудящі глухонімі. Як у дзеркалі, воно відбилося на міських і обласних конференціях Товариства.

На жаль, не залишилося протокольних нотаток тих конференцій, а газетні замітки і спогади очевидців не можуть дати повної уяви про характер виступів. Але навіть ті лаконічні газетні рядки досить виразно говорять про настрій делегатів, їх гаряче прагнення підняти на більш високий рівень свою організацію, зробити більше, краще, наблизити всю роботу до глухонімих.

Бурхливо проходила обласна конференція глухонімих Одеси — цієї найстаршої організації Українського товариства. Делегати були настроєні по-бойовому. Відзначивши безперечні успіхи, досягнуті в області трудовлаштування глухонімих, створення своєї матеріальної бази, розвитку організаторської і культурно-масової роботи, ліквідації неписьменності, вони в той же час гостро критикували недоліки і прогалини в роботі оргбюро.

Ті, що виступали, говорили відверто: ми не маємо наміру миритися з тим, що учбово-виробничий комбінат не виходить із прориву, що на ньому не створено нормальних умов праці, а адміністрація забуває про свій найперший обов'язок — чути й уважно ставитися до запитів і потреб робітників. Говорилося про те, що до кінця ще не позбуто ліберального ставлення до тих, хто погано працює, відривається від мас, потурає негідним працівникам.

Комуніст Г. І. Кірика признав критику на адресу оргбюро правильною, хоча мав право посплатитися на труднощі, які мали місце, на об'єктивні причини. Та цього не зробив. І делегати правильно оцінили слова і справи свого керівника, вибравши його головою правління обласного відділу. Вони вірили: комуніст Кірика здібний і зможе краще організувати роботу обласного відділу, своїми прак-

тичними справами на користь Товариства виправдає їх довіру.

І ось перше засідання знову вибраного правління. Тут в основному — комсомольці. Вони і по-справжньому взяли за виконання наказу делегатів. Питання покращання організаторської і культосвітньої зайняли перше місце в плані. Кожний член правління одержав певну ділянку роботи.

Запити глухонімих підвищились. Вони хочуть мати зручний і красивий клуб. Та на закінчення ремонту клубу необхідні кошти. Де їх взяти? Облвідділці відшукали їх. Незабаром появилася і питанна посада культпрацівника.

Діловими, переважно повчальними, гострими були звітно-виборні збори Запорізької організації глухонімих. Очоловав її Василь Федорович Биковець. Він потрапив у дуже скрутне становище. Всі недоліки, про які говорили учасники зборів, він брав на себе. Але в той же час ті, що критикували, добре розуміли, що він не міг по-справжньому боротися з недоліками, тому що був переобтяжений працею, перебуваючи одночасно на чотирьох посадах: голови правління, голови завкомучово-виробничого комбінату, директора двох клубів.

Безумовно, таке переобтяження відбулося на діяльності міського відділу: виявилась запущеність в обліку членів Товариства, в сплаті внесків, у культурно-масовій роботі. Учасники зборів правильно зробили, спрямувавши критику на адресу правління Дніпропетровського облвідділу, яке знало про стан справ у Запорізькій організації, про переобтяженість її голови та практичної допомоги не подало, своєчасно не потурбувалось про створення нормальних умов праці.

На зборах було висловлено і багато прийомного про діяльність своєї організації: про добре налагоджену масово-спортивну і оборонну роботу. Запорізький фізкультурний колектив глухонімих на той час вважався одним з найсильні-

ЗОЛОТІ РУКИ

Так, і не тільки золоті руки, а й шире серце у Йосипа Костянтиновича Кунца, слюсаря Луцького авторемонтного заводу. Скромність і дисциплінованість гармонійно поєднуються в йому із майстерністю і точністю виконання робіт.

Майже вісім років працює Й. Кунц у цьому колективі. В 1960 році він був тут першим членом УТОГ, а зараз на заводі працює компактна група в кількості 27 чоловік. З роками розширювалось підприємство і одночасно зростала майстерність слюсаря. В 1967 році Й. К. Кунцу присвоєно звання «майстер — золоті руки».

На заводі починав свій трудовий шлях і Олександр Сторожук. Припало до душі йому ковальське ремесло. Наука, допомога товаришів по цеху дали свої результати — в 1965 році він завоював звання ударника комуністичної праці і «майстра — золоті руки». Йому довірили виготовлення важливих деталей, і це довір'я Олександр Сторожук виправдовує з честю. Досвід роботи він передає молодим. Одержали розряди і по-ударному працюють колишні його учні І. Триндюк і В. Мартинюк.

Звання «майстер — золоті руки» присвоєно токарю В. С. Бондарю, слюсарям С. Житінському, Н. Паленко.

Н. ЧУПАЛОВА.

м. Луцьк.

Ветерани — молодим

РОЗПОВІДЬ СТАРОГО ПОДОБИ

Пенсіонер Йосип Подоба — частий відвідувач Зінківського клубу глухих. Приходить він сюди, як у рідну домівку, з цікавістю розглядає книги, журнали, газети, вникає в життя Товариства. А йому вже 75 років, і він давно перебуває на заслуженому відпочинку.

Однак у старого жива і енергійна вдача: жодної лекції чи бесіди він не пропустить, цікавлячись усім тим, що діється на світі. За колишнього, царського ладу Йосип Подоба не мав змоги навчитися грамоти. А пізніше за сім'єю та старістю й ніколи було.

— Завидую молоді, — каже він, — у вас склалася інша, світла доля, інше, щастливе життя. Ви навіть не можете збагнути цього. Адже маєте змогу навчитися читати книги. А скільки молодих людей щорічно їде в Полтаву на навчання, скільки навчається робітничих професій?

А за моїх часів цього не було. Я народився німим. Тяжке лихо мене спіткало: ніхто не розумів мене, коли я звертався до людей. Батьки самі не завжди розуміли, що я хочу. І самому мені, коли я виріс, життя здавалось тягарем непотрібним. Згодом, коли я підріс, віддали «в науку» до шевця. А той був лютий, знущався з мене, і я тому більше був за «старшого,

куди пошлють», ніж учився шити чоботи.

Отак з горем пополам я і навчився латати, а потім і шити. Став шевцем і був ним увесь свій трудовий вік.

Зараз я вже старий, одержую пенсію, адже про мене подбала рідна Радянська влада. І все ж не сидиться без діла. То комуся підіб'ю черевики, то залатаю чоботи школяреві. Не заробітку ради, а хочеться ї собі бути чимось корисним людям. Нове світле життя усміхнулося і мені, німому, при Радянській владі: мене шанували за працю в артілі, де я був ударником. Багатьох молодих я навчив своєї скромної і необхідної професії.

— Діти мої вчилися у школі, — продовжує Йосип Подоба, — їх ждало світле майбутнє, та війна з німецькими фашистами не дала змоги збутися отим мріям.

Син його, Павло Подоба, пішов з ковпаківцями, пробравшись під час окупації до партизанів на Сумщину. З ними він пішов у героїчний рейд і загинув в одному з боїв у Карпатах. Батько свято зберігає фото сина і листи ковпаківців, що розповідають про героїзм і відвагу Павла.

— От дивлюсь я на вас, молодих, і завидую, — каже Йосип Подоба...

Н. АКСЮК.

Йосип Кунц — член УТОГ, слюсар Луцького авторемонтного заводу. Своєю сумлінною працею здобув почесне звання «Майстер — золоті руки».

Фото Г. ХОДОРОВА.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ ФОРУМ ГЛУХОНІМИХ

ших на Україні. Тут був стрілецький гурток, 140 чоловік здали норми на значок ППХО.

Вибравши новий склад правління, учасники зборів дали йому наказ, підняти рівень організаційної роботи відділу, зробити його передовим, як того він заслуговує, перебуваючи у великому робітничому центрі республіки.

Організовано, з турботою про справу пройшли конференції у Києві, Харкові, Донецьку, Вінниці, Дніпропетровську, Луганську та інших містах. Вони стали предметною школою для всіх учасників, допомогли краще побачити успіхи і недоліки, накреслили перспективи розвитку організацій.

На свій перший з'їзд делегати прибули у всеозброєнні, з чітким наказом виборців, з щирим бажанням словом і особистим внеском послужити Українському товариству глухонімих, яке тільки народжувалося.

Було про що говорити делегатам першого республіканського з'їзду. Створене у 1933 році оргбюро Українського товариства глухонімих, за минулий період (майже п'ять років) провело велику і плідотворну організаційну роботу. В республіці на 1 січня 1938 року нараховувалося 27666 глухонімих, з них 11429 проживало в сільській місцевості. У члени Товариства було залучено 6186 чоловік. Збільшилася мережа організацій. Товариство вже мало 12 обласних і 30 міських, 14 районних відділів, 88 осередків глухонімих, у тому числі 22 сільських (нині первинні організації). Крім того, в Українське товариство входив республіканський відділ, створений у Молдавії. Було 55 клубів і червоних кутків, дев'ять бібліотек.

З хорошими показниками прийшли до з'їзду і в справі трудовлаштування глухонімих, створення власної матеріально-виробничої бази. Про це переконливо свідчать цифри, названі на першому з'їзді. Ось вони. Трудовлаштовано 6053 глухонімих, у тому числі: у державну промисловість 1958, на підприємства інвалідної і промислової кооперації — 1648 і на учбово-виробничі комбінати Товариства — 1339 чоловік та ін. Товариство мало на той час

40 виробничих комбінатів. Треба сказати, що це були в основному карликові, ще артільного типу підприємства. Їх просто важко порівняти з нинішніми УВП ні за кількістю робітників і службовців, ні за технічною оснащенням, ні за випуском продукції.

Який мав вигляд у тридцятих роках, наприклад, Дніпродзержинський учбово-виробничий комбінат? Невеличкий сарайчик, розміщений у дворі одного з приватних будинків, з єдиним підсліпуватим вікном. Біля входу — гора заплутаного іржавого дроту. Ліворуч, біля стіни, шматок рейки для виправлення дроту. Поруч — два ручних преси для штампування цв'яхів. Напроти — виготовлена продукція, порожні ящики.

Одним з перших сюди прийшов працювати оглухлий Кирило Задорожний у минулому вантажник. Він і очолив бригаду по випуску цв'яхів. Бригадир Задорожний, слюсар Василенько, пакувальник Удод, цв'яхарі Микитевич, Грицай, Куралесина, Дзюба, Головльов склали основну виробничу групу.

В останній рік перед Великою Вітчизняною війною Дніпродзержинський УВК уже розміщувався у великому новому побудованому корпусі. Були установлені цв'яхові автомати і півавтомати, волочильний стан.

Одначе ці 40 невеличких підприємств відігравали важливу роль у житті глухонімих. За три роки на них пройшло підготовку і одержало різні кваліфікації 754 глухонімих, з них 500 чоловік з села.

Виробнича програма у 1937—1938 рр. підприємств Товариства становила 12 мільйонів карбонадів, тоді як у 1935 році вона дорівнювала 2,5 мільйона крб. (у старих масштабах цін). Це був значний успіх.

Як відзначалося на з'їзді, у 1938 році на підприємствах Товариства навчалось масовим професіям 308 учнів, налагоджувалося навчання глухонімих хлопців і дівчат також на підприємствах державної промисловості, в школах ФЗУ і почасти на підприємствах кооперації інвалідів. У порядку побутової допомоги для глухонімих було відкрито 33 гуртожитки на 682 місця.

У цей період організовуються перші двомісячні курси переключачів для учбово-виробничих комбінатів, компактних груп, клубів. Оргбюро з перших днів свого існування приділяло серйозну увагу питанню добору і підготовки переключачів. Це було питання не технічне, як деякі вважали, а політичне. Переключач ставав центральною фігурою колективу. Він піби руйнував стіну, що відгороджувала глухонімого від світу звуків, допомагав установити безпосередній контакт з чужими, правильно сприйняти живу мову, слово правди і дружби.

Розширилась мережа культурно-освітніх закладів Товариства, шкіл глухонімих. Безперечно, та кількість закладів культури, що малася, не могла задовольнити зростаючі запити. До того ж вони були ще погано обладнані, містилися у тісних приміщеннях, недостатньо вирішували завдання, які висувалися життям, культурною революцією.

Усе більше приділялась увага питанням освіти. В той час на Україні діяло 42 школи глухонімих, у яких навчалось майже п'ять тисяч дітей і підлітків. Школами грамоти було охоплено біля 2 тисяч чоловік. Навчання глухонімих велось, в основному, планомірно, з урахуванням вимог партії та уряду.

Виступаючи в дебатах по доповіді голови оргбюро, делегати з'їзду відзначили й істотні прогалини в діяльності Товариства. А їх було багато. І це істотно: не вистачало досвіду, кваліфікованих кадрів, ще досить слабкою залишалася власна матеріальна база. В той же час це були недоліки зростання, нагромадження і удосконалення організаційних навиків роботи в масах. Були і крайності. Деякі об'єднання занадто захоплювалися виробничо-комерційною діяльністю, не надаючи необхідної уваги підготовці кваліфікованих кадрів для підприємств, активній виховній роботі.

Мало ще робилося для глухонімих села, не всі вони були залучені у школи грамоти.

З'їзд звернув серйозну увагу на необхідність встановлення

більш тісного зв'язку відділів Товариства з профспілками з тим, щоб успішно вирішувати завдання трудовлаштування і обслуговування глухонімих.

Делегати з'їзду критично оцінили роботу оргбюро і його відділів, стиль керівництва низовими організаціями, добір кадрів. Було вказано на те, що мають місце канцелярсько-бюрократичні методи в керівництві, є спроби затиску критики. Щоб усе це не укорінилось і не стало стилем керівництва, казали делегати, треба зразу оголосити рішучу війну всьому тому, що заважає в роботі, веде до відриву від мас, від живої справи керівництва на місцях. Ця думка, висловлена делегатами, знайшла своє відображення у прийнятій з'їздом резолюції.

Одним з головних завдань діяльності Українського товариства з'їзд висунув планове посилення трудящих глухонімих у промисловість, докорінне покращання їх обслуговування з боку об'єднань і профспілок, зміцнення профгруп глухонімих на підприємствах, організацію гуртожитків, покращання культурно-побутових умов життя членів УТОГ.

З'їзд поставив вимогу покращити роботу серед глухонімих села і визначив за необхідне виділити для цього при обласних відділах спеціальних інструкторів.

У резолюції з'їзду вказувалося на необхідність дальшого покращання фізкультурної роботи серед глухонімих, організації спортивних клубів, залучення молоді у добровільні спортивні товариства.

З'їзд обговорив проект Статуту Українського товариства глухих і прийняв його.

До правління Товариства таємним голосуванням було обрано 17 чоловік, у тому числі інструктора ЦК профспілки швейників Півдня. Ревізійну комісію вибрали з п'яти чоловік.

На першому організаційному засіданні правління вибрало президію із п'яти чоловік. Головою президії Центрального правління Українського товариства глухонімих було обрано П. К. Набоченка.

КОНТРОЛЬНИЙ МАЙСТЕР

Готова продукція безперервно надходить на контроль. Літня жінка звичним рухом рук швидко перебирає і уважно оглядає вироби. Ось її погляд

М. КОСТЮЧЕНКО.

зупинився на мить, — критично оцінює деталі, — і вже річ відкладена.

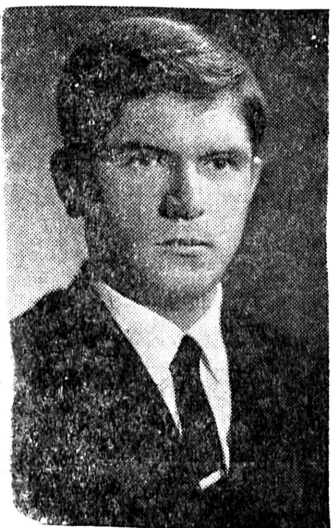
Вона знає, що кожна така річ викличе гарячі заперечення, але честь марки підприємства — для неї надусе.

— Така вже вона, наша Марія Федорівна, — говорять про контрольного майстра Конопотського УВП робітники підприємства.

Справді велику школу життєвого досвіду пройшла Марія Федорівна Костюченко перш ніж стати контрольним майстром. У післявоєнні роки вчилася на учбово-виробничому підприємстві, шила одяг, працювала розкрийницею. У 1963 році їй одній з перших було присвоєно звання ударника комуністичної праці, а через рік вона вже очолювала бригаду, якій невдовзі було присвоєно звання бригади комуністичної праці.

З 1967 року Марія Федорівна — контрольний майстер Конопотського учбово-виробничого підприємства.

С. ІВАНЮК.

Штампувальник Кіровоградського УВП М. Мисюк — ударник комуністичної праці. Фото М. ОСИПОВА.

КРАЩА ТЕЛЯТНИЦЯ КОЛГОСПУ

У колгоспі ім. Карла Маркса Красилівського району Хмельницької області працює телятницею глуха Ніна Филімонівна Пасічник. Сумлінно ставиться вона до своєї роботи.

В рідному колгоспі Ніна почала працювати з ранніх років. Працювала добре. Правління направило її телятницею. Було це більш як сім років тому. Робота телятниць потребує від людини не тільки працелюбності, а ще й любові до тварин. А в Ніні є обидві ці якості.

Не все йшло спокатку гладко. Були й труднощі. Але молода телятниця не здавалася. Вона не соромилася порадитись з товаришами по роботі, зверталася за консультацією до зоотехніка і ветеринара, чітко виконуючи їх вказівки. Йшов

час. Результати роботи Ніни ставали все кращими. І тепер Н. Пасічник — краща телятниця колгоспу. А секрет її успіхів простий — працелюбність, сумління, любов до своєї роботи.

Ніна не дуже любить розповідати про себе. «Що ж тут такого, — каже вона, — працюю і все». Але приємно дивитись, як з ранку до вечора возиться вона з тваринами, піклується про кожне теля.

Портрет Н. Пасічник не сходинь з Дошки пошани колгоспу. Ніна щорічно одержує премії, цінні подарунки, почесні грамоти. Користується вона авторитетом в односельчан. І не тільки за хорошу роботу. Ще й за те, що вона чутлива, завжди рада допомогти в біді. Часто підміняє хворого товариша.

На виборах, що відбулися, Ніну Пасічник обрали до складу бюро Антонинської первинної організації Славуцького міжрайонного відділу. А на міжрайонній конференції, що пройшла нещодавно, Ніну Пасічник обрали делегатом на конференцію Хмельницького міжобласного відділу УТОГ.

У 1967 році Ніна Пасічник здала до старої групи 45 телят доброї вгодності. А нещодавно попросила дати їй ще декілька тварин, обіцяючи добитися ще більших успіхів. І можна не сумніватися, що і це зобов'язання Ніна виконає з честю.

А. АРІН.

Наш нештат. кор. м. Славути.

ГОТУВАТИ КАДРИ МЕБЕЛЬНИКІВ

уважно ставитись до питань продуктивності праці, якості та здешевлення столярних виробів, а також серйозно зайнятися підготовкою і вихованням масових кадрів.

Кадри виробничиків у нас свої, ми самі їх вчимо професії столяра-мебельника та деревообробника. Уже цього літа група учнів другого року навчання, де наставником А. Кулішов, одержить кваліфікаційні розряди. А група першого року навчання тільки нещодавно почала знайомитись з основами руч-

ної та механічної обробки різних порід дерева. Навчає їх інструктор виробничого навчання, який нещодавно закінчив спеціальний учбовий заклад Г. Царук. Майбутнім столярам-мебельникам тут створені всі умови для навчання. Для практичних занять їм відведено спеціальні приміщення з столярними верстатами та набором різноманітних інструментів, організовано доставку гарячого обіду на підприємство. В цьому році гостинно відкритіся двері нового гуртожитку.

У другому кварталі наше підприємство переходить на освоєння нових зразків меблів. Пружинні матраци та шафи застарілих моделей вже знімаються з виробництва, бо вони малорентабельні.

Впровадження у виробництво нових моделей меблів дасть змогу докорінно змінити технологію та перейти на конвейерний випуск продукції.

Ми дуже вдячні партії і уряду за піклування про нас, за змогу творчо працювати.

Н. ДМИТРЕНКО.
Бригадир обойного цеху Лебединського УВП.

ЛЕЖИТЬ ДУША ДО РОБОТИ

Більш як 25 років працює Григорій Дмитрович Чорненький на свинофермі колгоспу ім. Комінтерна Могилів-Подільського району Вінницької області.

Посада скромна — свинар. Але Григорій Дмитрович відає своїй роботі всі сили та вміння. А справ багато, адже поголів'я свиней весь час збільшується.

За весь час роботи Г. Чорненького на фермі падіж поросят у його групі найменший. Завжди вчасно нагородвані, доглянуті поросята швидко набирають у вазі. З ранку до вечора Григорій Дмитрович коло своїх питомців — годую, чистить. Ні на хвилину не забуває він про свою роботу.

Правління колгоспу неодноразово преміювало Г. Чорненького за зразкову працю. Його портрет завжди на Дошці пошани. Двічі він був обраний делегатом на Республіканську нараду передовиків сільського господарства.

В. КРИМСЬКА.
Завідуюча Могилів-Подільським клубом глухих.

наше ЖИТТЯ 3

25 травня 1968 року.

Студентки Київського технікуму легкої промисловості, члени УТОГ успішно навчаються і уміло провадять своє дозвілля.

На фото (зліва направо): Л. Перебийніс — в ролі Сокола і Н. Молодцова — в ролі Вужа в пантомімі за оповіданням О. М. Горького «Пісня про Сокола».

Фото І. ЩЕРБАШОКА.

ЗМАГАЮТЬСЯ ОДЕСИТИ І ХЕРСОНЦІ

З відповідним візитом до Одеси приїжджали члени Українського товариства глухих Херсона.

Обидва колективи влаштували зустріч по програмі «КВН» та футбольний товариський матч.

Боротьба в змаганні веселих та знахідливих проходила з неремісним успіхом. Спочатку вперед вийшла команда Херсона, яку очолював вигадник і дотепник П. Тимаков. Все ж з перевагою лише в одне очко перемогла команда Одеси (капітан О. Данич), несподівані і влучні відповіді якої викликали схвалення залу.

Кілька слів про програму

«КВН» взагалі. Відомо, що подекуди завдання «КВН» розуміють спрощено. Іноді такі вечори фактично бувають простими вечорами масових ігор та розваг, запитань і відповідей, «змаганнями», хто швидше добіжить з ложкою в роті та яйцем на цій ложці, або хто швидше причепить собі хвіст і т. ін.

Матч-реванш з футболу Одеса — Херсон. В минулому році одесити виїжджали в Херсон у неповному складі і програли з рахунком 5:2. Тепер вони виставили бойовий склад і виграли — 3:1.

О. СУХАНОВ.
Наш нештат. кор.

м. Одеса.

БОРОТЬБА НА ПІВДНІ АРАВІЇ

На міжнародні теми

На Аравійському півострові зав'язався міцний вузол непримиренної соціально-політичної боротьби. Сили імперіалізму та їх союзник — феодальна реакція — ведуть наступ проти сил національного визволення і соціального прогресу. Передній край цієї боротьби проходить тепер на самому півдні Аравії — у Йемени і Народній Республіці Південного Йемену (колишня Федерація Південної Аравії з великим містом Аден).

Від результату боротьби залежить не тільки доля цих двох молодих республік, які стали на шлях соціального оновлення, але й доля мільйонів жителів інших арабських країн, де хазяйнують колонізатори та їх прислужники.

Головне багатство арабів — нафта — стало їх лихом. Нафтові монополії США і Англії, які захопили природні багатства Аравії, докладають всіх сил до того, щоб вдержати народи цього району осторонь революційного руху. Як і багато століть тому, тут панують економічна відсталість, людський гніт експлуататорів, нещасття і злидні.

народних мас. А феодально-монархічна знать купається в небажаних розкошах. Королівська сім'я Саудівської Аравії, наприклад, щороку одержує від іноземних компаній, які видобувають в країні нафту, близько 700 мільйонів доларів, правителі Бахрейну — 17 мільйонів доларів, султан маленького князівства Абу-Дабі — 70 млн. доларів.

Хвилі національно-визвольного руху докотилися і в Аравію. 26 березня 1962 р. сталася антимонархічна революція в Йемени. Вона змела провінційний режим імамів — один з найбільш деспотичних і реакційних в усій Аравії — і проголосила республіку. В країні почали відкриватися школи, стали закладатися основи незалежної національної економіки, були дещо обмежені привілеї феодальної знаті.

Але такий розвиток подій у Йемени не влаштував імперіалістичні, а також реакційні феодальні кола на Аравійському півострові. Проти нового режиму виступила суєд-

ня держава — Саудівська Аравія.

Революційний рух народів Аравії посилювався. В результаті чотирьохрічної збройної боротьби народу Південної Аравії за свою свободу виникла в кінці минулого року незалежна Народна Республіка Південного Йемену (НРПІ).

Англійські колонізатори, які 130 років панували там, змушені були ліквідувати свою військову базу в Адені, вивести свої війська і передати владу патріотичним силам. Уряд НРПІ проголосив програму соціально-економічних перетворень в країні, оголосив рішучу боротьбу феодальним і колоніалістським елементам. Як перший крок були відібрані землі султанів і шейхів. Республіканські власті заявили, що вони мають намір провести в країні аграрну реформу, передати землю тим, хто її обробляє. Це викликає протидію з боку колишніх колонізаторів і феодальних правителів Аравії.

Перед загрозою колек-

тивної змови імперіалізму та реакції патріотичні сили півдня Аравійського півострова згуртовують свої ряди. Між Йеменською Арабською Республікою і Народною Республікою Південного Йемену встановилися тісні дружні відносини.

Правлячі кола Саудівської Аравії, які на словах розпинаються за арабську єдність, насправді виступають пособниками імперіалістичних загарбників і агресорів. Всупереч взятому на себе зобов'язанню, Саудівська Аравія продовжує активно донагодувати йменській контрреволюції, ускладнюючи створення єдиного загальноарабського фронту боротьби за ліквідацію наслідків ізраїльської агресії.

Виступаючи в одній упряжці з імперіалізмом, феодальна реакція Аравійського півострова намагається відстрочити загибель прогнилих середньовічних режимів. Але це намагання приречені. Революційну боротьбу арабських народів не можна ні спинити, ні придушити.

Ф. СЕЙФУЛМУЛЮКОВ.

СПОРТ

ПЕРЕМОЖУТЬ НАЙСИЛЬНІШІ

З 29 по 31 травня (а не 22 — 25 травня, як зазначено в Положенні) в м. Києві відбудуться республіканські змагання з класичної боротьби серед глухих по всіх вагових категоріях на першість Центральної ради ДСТ «Авангард».

Згідно з Положенням, до участі в змаганнях допускаються борці не вище 3-го розряду з цього виду спорту.

Отже, обласні відділи УТОГ, де є борці, повинні негайно встановити контакт з обласними радами ДСТ «Авангард» і за часом домовитися про те, щоб всі без винятку борці роз'їздили були направлені на змагання.

Переможців у кожній ваговій категорії буде включено в збірну команду нашої республіки для участі на всесоюзних змаганнях, які відбудуться в м. Казані з 13 по 17 червня цього року.

И. ЗДОРОВИЛО.

Друзі зустрічаються з нов

Кілька років тому до харків'ян приїжджали в гості глухі баскетболісти Тбіліського будинку культури Грузинського товариства глухих. Тоді харківські баскетболісти зазнали нищівної поразки.

І ось знову зустріч команд на стадіоні ДСТ «Спартак». Тбілісці зразу ж заволодівають ініціативою і до кінця першого тайму рахунок стає з розривом у 10 очок. У другому таймі, незважаючи на зусилля капітана харківської команди В. Верлоки, переграти добре підготовлених суперників не вдалося. Зустріч закінчилася з рахунком 29:31 на користь тбілісців.

Та повторна гра закінчилася з рахунком 37:33 на користь уже харківських баскетболістів.

А. СИМОНЕНКО.

ДОЗВІЛЛЯ—СПОРТУ

В життя і побут багатьох глухих юнаків і дівчат Білої Церкви давно вже увійшов спорт.

Із загальної кількості глухих Білої Церкви тут кожний третій — спортсмен. Більша частина молоді регулярно займається в різних спортивних секціях, і результати зовсім непогані.

І велика заслуга в цьому належить ветерану спорту М. Калмикову, який вже понад двадцять років постійний учас-

ник спортивних змагань. Він — член збірної команди підприємства, чемпіон міста з десятиборства. І в праці він серед перших — план виконує на 110—120 процентів.

М. Калмикову 38 років, але покидати спорт він, звичайно, не збирається. Спортсмен сподівається, що і його син, трирічний Едік, як і батько, буде віддавати своє дозвілля спорту.

І. ХАРІН.

м. Біла Церква.

ЗМАГАННЯ ШАШИСТІВ

В Мінську закінчилася першість СРСР з шашок серед глухих. Чудових успіхів домоглися жінки — представниці України, Боярченко (Чернівці) знову зайняла I місце, тим самим утримавши звання чемпіонки СРСР з шашок, яке вона завоювала в 1966 році. II, III і IV місця зайняли відповідно Башкірова (Київ), Шингалер (Чернівці) і Асміна (Київ).

Серед чоловіків I місце зайняв кандидат у майстри спор-

ту москвич Галкин. II місце — наш представник з Полтави майстер спорту Верещак, який відстав від чемпіона на півочка. III місце — кандидат у майстри Лебединцев (Гомель). IV, V і VI місця зайняли представники України — автор цих строк, майстер спорту Вознюк (Одеса) та кандидат у майстри спорту І. Дубинський (Івано-Франківськ).

м. Київ.

Г. ДУБИНСЬКИЙ.

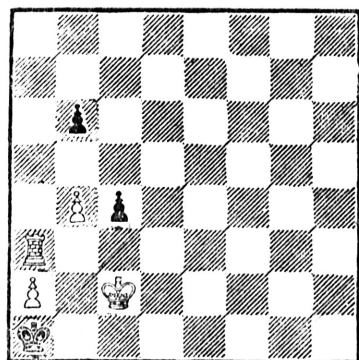
Кандидат у майстри спорту.

КОНКУРС ЛЮБИТЕЛІВ ШАХОВОЇ ГРИ

ТРЕТІЙ ТУР

ЗАВДАННЯ

5

Мат за три ходи (3 очки)

Пояснення до шостого завдання: композиції на зворотний мат відносяться до так званих «казкових шахів». У таких композиціях білі починають і примушують чорні фігури, незважаючи на їх протидію, матувати білого короля.

Цю оригінальну композицію надіслав у редакцію відомий проблеміст — інженер з Івано-Франківська Є. Сорокін.

ЗАПИТАННЯ

1. Назвіть радянських державних діячів періоду 1920—1925 років, які і чим вони були відомі у шаховому житті? (2 очки).

2. Назвіть радянських гросмейстерів — шахових композиторів (3 очки).

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ ДРУГОГО ТУРУ

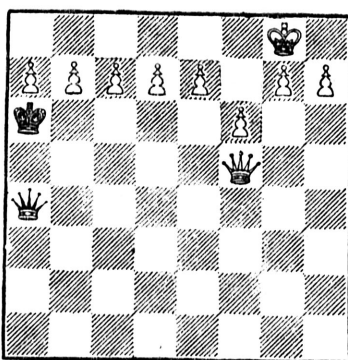
Завдання № 3.

1. $f6-h8!$ Цугцванг.

Завдання № 4.

1. $c5:b6!$ Теб — е1+!

6

Зворотний мат за чотири ходи (4 очки)

2. $Te1:e1$ $Fd5:g5$ 3. $vg:a7!$ $Fg5-c6$ 4. $Te1-e1!$ і виграють.

Запитання 1.

Добре відповів на це запитання А. Арін (м. Славута). Він назвав прізвища Пушкіна, Лермонтова, Некрасова, Чернишевського, Герцена, Добролюбова, Тургенева, Л. Толстого і привів їх вислови про шахи.

Запитання 2.

Михайло Іванович Чигорін народився 12 листопада 1850 року у Гатчині, біля Петербурга (Ленінграда).

Після двох турів 20 очок має Л. Кейріх (м. Харків), 18 очок у шахового гуртка Київського палацу культури, 17 — у А. Аріна (м. Славута). Інші учасники мають меншу кількість очок, але попереду ще багато турів і можна ще наздогнати лідерів.

Редактор В. ПІТЕНКО.

Проектно-конструкторському бюро УТОГ на постійну роботу потрібні працівники, які частково або зовсім нечують, прописані в м. Києві і мають спеціальну освіту за таким фахом:

Інженер або технік на посаду економіста — заробітна плата 90 крб. у місяць;

Інженери на посаду конструкторів — заробітна плата від 81 до 99 крб.;

техніки-механіки на посаду техніків та старших техніків — заробітна плата 60—72 крб.;

Інженери та техніки-технологі на посаду технологів по холодній обробці металів та нормуванню сировини і матеріалів — зарплата інженерів від 81 крб. до 108 крб., техніків — від 60 до 72 крб. у місяць.

На трьохмісячне навчання приймаються особи, які мають середню освіту і бажають набути спеціальність копіювальників або брошурувальників (оплата праці відрадна).

За доброякісну роботу, при своєчасному виконанні строків робіт та систематичному виконанні планів, один раз за квартал виплачуються премії.

Проектно-конструкторське бюро гуртожитку не має. Квартирні наданося згідно з діючим положенням.

З пропозицією звертатися на адресу: м. Київ-5, Червоноармійська, 76.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 556—5065. 68 р.